

Szigethalmi könyvtári délelőtt

Kedves meghívást kaptunk június egyik meleg szombatján Szigeti Ilona kiállításának megtekintésére, valamint Ilona és D. Nagy László könyveinek bemutatására. Az összejövetel mindenki számára sok meglepetést tartogatott. A bőség zavarával küzdve, nem is tudom, melyikkel kezdhetném?

Talán a közönséggel. Akik eljöttek erre az alkalomra az ország különböző tájairól, mind ismerősök, barátok, alkotótársak voltak. (Örömmel fedeztük fel Kazincbarcika festőjét, Tököl költőjét, budapesti író társainkat is a helybeliek között. A programnak otthont adó Könyvtár olyan baráti melegséggel fogadott, hogy nem volt nehéz pár perc után felfedezni: a vezetőnő is régi ismerős a hajdani, könyv-kölcsönzős világból. A Könyvtár is régi barátként köszönt vissza, hiszen évtizedekkel ezelőtt naponta sok könyvszerető megfordult benne dolgozatokhoz, kutató

munkákhoz igénybe venni széles skálán mozgó szak, és szépirodalmát. Szigeti Ilona festménykiállítása is meglepő volt. Inkább remek fotóiról ismertük őt, felbukkanván irodalmi esteken fényképezőgéppel, és lepte meg barátait nemcsak újságjával, hanem felvételeivel is. Ismertük verseit, de leginkább a "Csepel-szigeti visszhang" és a "Hajnali fény" c.lapját. Csodálatos kivitelű munkája volt 1998-ban az azonos című antológia, amely saját grafikáin, fotóin kívül az új alkotókat is tartalmazta.

Szigeti Ilona nagy odafigyeléssel szerkeszti újságjait. Témakörében elkerüli az édeskés, könnyen emészhető veseket, válogatásának koncepciója a valós életből, az ember munkájából, küzdelemből fakad.

Festményei gondolatokat dolgoznak fel; bár ezek már elvontabbak, kevésbé érthetők az indíttatásukat nem ismerők előtt.

D. Nagy László pécsi születésű fiatalember, nemrég bukkant fel irodalmi körökben. Figyelemmel kísérve munkálkodását, minden találkozáskor egyre jobb versekkel lep meg minket, amelyek közül többet megzenésített. Ezek a gitárkísérettel előadott dalok könnyen belopják magukat a közönség fülébe és szívébe, megkönnyítvén az utat a befogadáshoz, megismeréshez, megszeretéséhez. Írásainak témái hasonlóan jelentősek, nem kerülnek meg az ember nagy problémáját: a létezés értelmét, az élet gondjait és a tiszta érzelmeket.

Látva egymás mellett e két embert, kellemes melegség járja át az ember szívét. Értékrendjét vesztett világunkban jó tudni, hogy vannak, akik szeretnének tenni valamit a szépért, és tudják a módját is, miként lehetséges az. Jó látni két, még fiatal lélek összekapaszkodását, nem öncélú tenni vágyását, hanem a közönség iránti nyitottságát, munkálkodását. Nem egy tehetséget fedezett már fel, akik mellettük megmutathatják, hogy mit tudnak alkotni a művészetek ágaiban.

Jó volt látni e két embert kedves zavarukban, a szereplés lámpalázában, a mindenre kiterjedő odafigyelésükben. Élveztük a műsor természetes kötetlenségét, ahogy Ilona unokái vidám hancúrozással fogadták a nagymama szereplését, sikerét. Jó ötlet volt a közönség bevonása is, amikor mindenki bekapcsolódhatott saját, vagy Ilona és László verseinek felolvasásával a műsorba. A házigazdák figyelme mindenre kiterjedt, félrevonulásról, unatkozásról szó sem lehetett a jókedvű baráti körben!

Gratulálunk Ilona és László szép terveikhez, kívánjuk, hogy még sokáig munkálkodjanak ilyen vidáman egymás és a mi örömünkre!

Stancsics Erzsébet